

vil man i det virkelig praktiske Liv finde, at den, der skal bedømme, om en Capital skal konserveres eller forbruges, er i Reglen enten den, som kommer til at forbruge Capitalen, eller hans Broder, Svoger eller Fætter, og jeg kan ikke nægte, at jeg har ogsaa den Overbevisning, at Dommen over det Spørgsmaal, om der er tilstrækkelig Anledning til at bruge Capitalen istedetfor at bevare den, naar den uden videre overlades den, der skal nyde den, eller dennes Slægtning eller Ven, vil blive afgiven paa en Maade, der er til Præjudice for den Umyndige. Jeg kan altsaa kun tænke mig en Organisation, hvorefter Forvaltningen af alle Umyndiges Midler var overdragen til Bærgerne, og som jeg skulde kunne gaae ind paa, naar det var opstillet som Bærgernes Pligt at bevare Capitalerne, og Opfyldelsen af denne Pligt stod under det Offentliges Control, men det er min Overbevisning, at, naar Bærgerne selv skulle skønne, om Capitalerne skulle forbruges, saa vil dette, selv under Forudsætning af den største Redelighed fra Bærgernes Side, føre til, at alle disse smaa Midler, der tilsammentagne dog udgjøre en meget betydelig Sum, og som navnlig ere af Betydning for de Personer, for hvem der skulde opspares en lille Sum, hvormed de i sin Tid som selvstændige Mænd kunde etablere sig, vilde adspredes og derved medføre skadelige Følger. Jeg erkjender fuldkomment, at det Princip, der i sin Tid blev opstillet i Reskr. af 7de Februar 1794, var fornuftigt, at nemlig Capitaler til et Beløb af 20 Rd. ikke egne sig til at konserveres og gjøres frugtbringende, og jeg erkjender fuldkomment, at naar dette Princip anvendes i Forhold til Pengenes nuværende Værdi, er den opstillede Sum ikke rigtig. Naar man altsaa vil blive staaende ved Principet, maa Summen forhøies; men jeg troer ogsaa, at man maa være fattet paa, at hvad der saaledes udgaaer af Overformynderierne, uden at der sættes en anden Organisation istedetfor, vil væsentligt gaae samme Vej som disse Summer paa indtil 20 Rd. og blive anvendt, ingenlunde til Nytte eller taabelige Ting, men til andre Ting, som vel kunne være ret hensigtsmæssige, men som ville gjøre, at Capitalerne forsvinde. Hvis man altsaa vil blive

staaende ved at oversætte Værdien af 20 Rd. i 1794 til en tilsvarende Værdi i 1857, troer jeg ikke, at man kan komme til den foreslaaede Størrelse. Forsaavidt der har været Tale om den Bemyndigelse, der er givet Amtmændene, skal jeg tillade mig at bemærke, at, uagtet jeg ikke er meget tilbøielig til at stige Net ved saadanne smaalige Forhold, har jeg dog gjort det ikke saa faa Gange, og ikke havt Grund til at fortryde det. Jeg har derved opnaaet, at saadanne Smaacapitaler have staaet til i 3—4 Aar istedetfor at de ellers, skjøndt med fuldkommen Redelighed og god Samvittighed fra Bedkommendes Side, vilde være blevene forbrugte paa eet Aar, som kun var lidet ønskeligt; jeg har afværget s. Ex., at en saadan Capital er bleven anvendt til at understøtte en trængende Slægtning, hvilket den Umyndige vilde gjøre, og som anbefalede af Bærgerne og af Overformynderiet, fordi jeg ikke kunde skønne, at dette var et lovligt Motiv til at give Sanction paa saadanne Arvemidlers Forbrug; men jeg troer, at denne strengere Fortolkning vilde blive opgivet, naar det udeslukkende overlodes til Bærgerne at afgive Dommen i disse Tilfælde. Det er ganske vist, at den nuværende Overformynderibestyrrelse er i høi Grad byrdefuld, og at den vilde lattes ikke lidet, naar alle disse Smaasummer afgik fra den, men jeg troer, uden at jeg skal gaae ind paa at udtale mine Ideer om Overformynderiets Organisation, at enten man nu vilde føre en Massebestyrrelse for større Districter, eller man vilde benytte de Creditinstituter, der reise sig omkring i Landet, naar de ere blevene mere consoliderede, og under en streng offentlig Control, saa trænger Forholdet til en Reform; men her ved dette Lovudkast, naar den nuværende Organisation bliver bibeholdt, vil jeg ikke tilraade at sætte Minimumsummen højere end høist 100 Rd.

Drieser: Med Hensyn til hvad jeg kunde have at bemærke angaaende den meget ærede Justitsministers Ansørg om Mistillid til Bærgerne, kan jeg henholde mig til, hvad den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds (Behmann) ansørg. At der i Kjøbenhavns Overformynderi af de omhandlede